

 HARLEQUIN®

Sjalooline romaan

ASJALIKUST
LESEST
KIRGLIKUKS
ARMUKESEKS

Shelley õeste ümbersünd
Triloogia 1. raamat

LOUISE
ALLEN

Louise Allen
PRACTICAL WIDOW TO PASSIONATE MISTRESS
2011

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikutega, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Virve Pillau

© 2010 by Melanie Hilton

© 2011 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

E12234111
ISBN 978-9949-25-150-6

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja e-raamatud www.ebooks.ee

Proloog

Juuli 1808

„Põhja-Wales?” kordas Celina tühja pilguga, kui Meg oli oma uudise väljapahvatamise lõpetanud. „Aga see on ju sadade miilide kaugusel. Me ei näeks sind enam kunagi.”

„See polekski nii hull, kui me teaksime, et sa oled õnnelik,” sõandas Arabella öelda. „Aga vanatädi Caroline? Ta on ju tõeline erak...”

„Ta on peast põrunud,” sähvas Meg Shelley pisaraid tagasi hoides. „Tarvitseb vaid lugeda neid kohutavaid kirju, mida ta papale saadab. Ta on veelgi hullem kui papa.” Meg sirutas ja võttis õdede kätest kinni, kuid krimpsutas siis nägu ja lasi lahti, kui nende haare tuletas meelde vermeid ta peopesadel. „Ma oleksin pigem siin teie juures ja saaksin iga päev piitsa, kui lähaksin sinna.”

„Aga kui sa papale lubaksid, et ei loe enam romaane?” pakkus Arabella, võttes kätte kulunud särgi, mida ta vaestekasti tarbeks nõelus, ning lasi selle siis uuesti ohates korvi vajuda. Meg tundis, kuidas teda läbis kiindumusesähvatus. Tema üheksateistaastane vanem õde üritas kogu hingest olla kohusetundlik ja teha isa lakkamatust norimisest ja külmusest hoolimata seda, mida temalt oodati. Kuidas

ta küll suudab? ei saanud Meg aru. Kas tema ise võiks olla kunagi nii hea ja alistuv?

„Või midagi muud peale piibli?” nõudis ta. „Kui küsimus pole raamatutes, siis on see jalutuskäikudes või katsetes lilli kasvatada või inimestega rääkimises või laulmises... ma ei saa seda teha. Ma ei saa lubada lakata mõtlemast, et jätan tegemata *kõike seda*, mis mulle rõõmu valmistab. Ma lähen niisama hulluks nagu vanatädi Caroline. Mul pole midagi majapidamistöõde ja pesupestemise ja riiete parandamise ja palvetamise vastu. Mul ei ole midagi raske töö vastu, kuid kanda karistust selle eest, et ihkan rõõmu ja ilu...”

„Ja mina ei saa aru, mida ta ema kohta ütles.” Celina kortsutas kulmu. „Kuidas ta saab öelda, et me kõik kanname edasi tema halba, patust verd? Ema ei olnud patustaja.”

„Isa ei ole pärast ema surma enam endine.” Arabella vaatas ukse poole nagu kartes, et reverend Shelley võib iga hetk, kepp käes, sisse kõmpida. Meg raputas kannatamatult pead. Nad olid sellest nii palju rääkinud ega suutnud endiselt mõista, mis, kui loomulik lein välja arvata, oli muutnud nende loomult tõsise ja range isa kibestunud ja kahtlustavaks koduseks türanniks.

„Ta ütleb, et vanatädi Caroline'i tervis jääb viletsamaks ning et ma pean minema teda põetama ja talle seltsi pakuma. Ta võiks suurepäraselt palgata endale terve tosina põetajaid ja seltsilisi, ta on küllalt rikas,” ütles Meg. „See on vaid ettekääne, et mind karistada. Meil kõigil oleks nunnakloostriks parem. Sina, Bella, pead tema eest vandauses hoolitsema ja sina, Celina, abiellud vaimulikuga – kui isa leiab kunagi kellegi piisavalt morni ja puritaanliku,

kes talle sobiks –, aga mina olen lihtsalt üks tüütus ja sel viisil saab ta minust lahti.”

„Aga mida me teha saame?” sosistas Celina. Meg van gutas pead. Celina oli külmuse ja tööügamise jaoks liiga armas ja kena, kuid tundus, et see tema seitsmeteistaastane õde ei suuda mässata.

Kõik kolm heitsid pilgu mõtteterale kustunud kamina kohal. Arabella oli tikkinud esimese ja Margaret teise reaning ning Celinal oli õnnestunud teha lihtsas ristpistes bordüür. See oli reverend Shelley lemmikväljend, mille tõepära ta kirglikult uskus.

*Naine on eevatütar –
ta on sündinud patust ja on patu anum.*

„Kas tänaval on hobune?” Meg lükkas akna lahti, kõik, mis võis tähelepanu mujale juhtida, oli teretunud. Kõrgelt Martinsdene'i kirikla räästa alt avanes vanast koolitoast hea vaade kirikule ja külaväljakule.

„Ära tee!” Pooleldi üle aknalaua küünitav Meg ei teinud Celina ärevat palvet kuulmagi. „Sa ju tead, kui vihane oli papa viimane kord, kui ta nägi meid aknal kõõlumas nagu matsiplikad – nii ta ütles.”

„See on James!” Kui veidralt Meg end tundis! Oli see armastus? Pidi olema. „Ta tuli viimaks ometi koju ja ta on vormis! Ta ongi sõjaväkke astunud nagu lubas, hoolimata sellest, et proua Halgate selle ära keelas. Ja kui kena ta välja näeb! Bella, kas ta pole kena?”

„James Halgate võib näha välja nagu Adonis,” sõnas Arabella. Bella praktiline meel oli niisama ette teada nagu Lina ärevus. Meg heitis pilgu tuppa. „Ja ta võib olla väga

meeldiv ja hästi kasvatatud noormees,” jätkas õde. „Aga sa tead, et papa ei lubaks tal eluilmas meile külla tulla ning ma lausa värisen mõttest, mis siis saaks, kui sa püüaksid välja pääseda, et jälle Jamesiga kokku saada. Mäletad, mis juhtus enne seda, kui ta ära läks? Papa lukustas su terveks nädalaks põõningule vee ja leiva peale. Ausõna, Meg...”

Meg kummardus aknast ohtlikult välja ja viipas. „Ta peab mind nägema!”

Celina astus õe kõrvale aknale.

„Sa ainult vaata teda!”

Lina kena suu kaardus naeratuseks, kuid ta heitis enne nõustumist üle õla pilgu ukse poole. „Ojaa, ta näeb väga kena välja. Skvaier on tema üle kindlasti uhke. Kindlasti annab ta andeks, et James jäi ligi aastaks Londonisse lõbutsema?”

„Ta nägi mind,” sosistas Meg. Miski ta sees tõmbus kokku, nagu oleks süda löögi vahele jätanud. Kõik need pikad ööd, kui ta oli oma lapsepõlvkallimast unistanud ja nüüd oli mees siin ning Meg tundis end täpselt samamoodi nagu tema lahkudes. Ta oli Jamesi armunud, ta teadis seda, ning tulikaid täis väljad laiusid päikesesäras täpselt samamoodi nagu siis, kui nad olid seal käsikäes jooksnud ning süütuid suudlusi vahetanud. Kuigi tagasi vaadates polnudki James ehk nii väga süütu.

Isegi kui mees hobust ohjadest tõmbas ja kahele noorele naisele aknal viipas, vaatas ta ettevaatlikult ringi. Kõik Martinsdene’is teadsid reverend Shelley seisukohti tüdrukute kasvatamise kohta ja seda, kui rangelt ta oma kolme emata tütart valvas.

„Mida ta ometi teeb?” imestas Celina, kui James viipas teisel pool tänavat voolava oja poole.

„Ta kavatseb jätta vana paju õõnsusse sõnumi, täpselt nii, nagu me tegime enne seda, kui ta ära läks.” Meg surus käe rinnale, kuigi see ei lõpetanud südame pekslemist. „Ta tahab minuga kohtuda.” See oli täpselt nagu muinasjuttudes. Tema säravas soomusrüüs prints oli tulnud talle järele, ronib üle lossimüüri, tungib läbi Megi ümbritseva kibuvitsaheki ja viib ta minema ellu, mis on õnnelik igavesti.

Meg saatis pilguga kõrbi mära, kes kõmpis mööda tänavat edasi ja kadus silmist. Seejärel polnud teha enam midagi kui minna tagasi laua juurde. Ta lükkas näputöökorvi eemale.

„Oh, Meg. Kas sa oled temasse tõesti ikka veel armunud?” küsis Arabella, ilmes tuttavlikult segunenud osavõtt ja meelehärm. „Sa ju tead, et kui papa sellest kuuleb, saad sa piitsa.”

„Mul ükskõik.” Meg vajus toolile ja tundis jälle, et pisarad pole kaugel. Seda ei teinud mõte vitsale. See tegi haiget ja alandas, ent peksu või epistlipidamise ajal põgenes Meg oma mõttemaailma. „Kui ta meid natukenegi usaldaks, ei peaks ma minema hiilima. Ma olen kaheksasteist, mul on mõistus peas. Ja ma armastan Jamesi. Olen alati armastanud. Me oleme kokku loodud. Mina armastan Jamesi ja tema mind, mis pattu selles siis on?”

Mis oli armastuses nii väära, et see pandi ühte patta sääraсте kuritegudega nagu vargus või mõrv? Meg oli seda kord küsinud, kui oli viieteistaastane, ja polnud pärast nädal otsa istuda saanud.

„Ainult papa trotsimises.” Bella kulm tõmbus kipra. „Muidu on see täiesti sobilik liit, olen kindel – kõigi teiste silmis. Lina, kas sa oleksid nii kena ja läheksid küsiksid kokalt, kas me võiksime limonaadi saada?”

Bella rahulikus hääles oli midagi, mis pani Megi selgroo judisema. Lootus?

Bella ootas, kuni uks sulgus. „Sind karistab isa kõige rohkem, sest sa oled säärane unistaja, nii romantiline. Ja vanatädi Caroline'i juurde sulgemine oleks sinu jaoks tõeliselt kohutav. Kui James sind tõepoolest armastab ja tahab sinuga abielluda, siis ma aitan sind kuidagiviisi. Linale ei tohi midagi öelda, siis võib ta ausalt vanduda, et ei teadnud asjast midagi, ja mina ei tee *kunagi* midagi valesti – papa ei kahtlusta, et minul võiks sellega mingit pistmist olla.”

Rohkem kui lootus. Plaan. Tundetuly, rõõm, ootusärevus ja hirm ning koos nendega kaotusetunne. Kuid see poleks samamoodi nagu ema kaotamine. Bella ja Lina jäävad ju siia ja ta saab ühel päeval nendega jälle koos olla. „Bella, tänan sind! Aga teist mõlemast lahkuda...”

„Igast teisest majast peale selle peaksime niikuinii varsti lahkuma, sest me abielluksime ja koliksime ära. Me hakkame sinust puudust tundma, kullake, aga ilma sinu ja papa pideva hõõrumiseta on siin rahulikum ja ehk ei ole ka Lina siis enam nii närvis.” Arabella sirutas oma tugeva ja sooja käe õe poole. „Ja ma tahan, et sa saaksid õnnelikuks. Muidugi peab James vanduma, et sul on abiellumiseks isa luba, ent kui te juba abielus olete, ei saa isegi papa mingeid vastuväiteid esitada – mõelda, missugune skandaal see siis oleks!”

„See on sobiv abiellu. Kui me abiellume, ei tule mingit skandaali.” Mõtted tormasid Megi peas ringi. „James läheb

välismaale. Ma piilusin eile papa „Morning Stari” ja seal öeldi, et väed saadetakse Poolsaarele. Kui James läheb Portugali, lähen temaga kaasa. Aga, Bella – võib kuluda aastaid, enne kui me teineteist jälle näeme!”

Bella kaisutuse ägedus tundus juba nagu hüvastijätt. „Ka siis, kui sind Walesi saadetakse, võiks kuluda aastaid. Tahan, et sa oleksid õnnelik. Vaatame, kas ta sind üldse naiseks palub. Kui jah, siis leiab armastus mingi võimaluse. Kuidagiviisi.”

Esimene peatükk

20. aprill 1814 – Bordeaux

Merelt mööda Gironde'i suudmelahte puhuv tuul on jahe, ütles Meg endale, tõmmates salli õlgade ümber koomale. Ja sellest, kui ta viimati midagi korralikumat sõi, oli möödas palju aega ning kott mantliga oli mahajäetud vankrikaravanis kusagil Toulouse'i lahinguväljal. Sellest ka väri- nad, mitte hirmust.

Mööda kaid lähenes salk inimesi, kes kõndisid eemal ankrus seisva Inglismaale suunduva laeva poole. Meg ajas õlad sirgu ja pea püsti. Ta pidi mõjuma lugupeetavalt, kompetentselt ja üldse mitte hädas olevana. Kindel, et kellelgi neist kuluks ära paar abikäsi vastutasuks tema laevapileti eest? See ei tundunud küll eriti kindel plaan, kuid ainus, mis Megil hetkel üldse oli.

Pikakasvuline härrasmees, daam käevangus, koos toa- poisi ja teenijatüdruku ning pagasivirnaga – neil ei lähe teda päris kindlasti vaja. Lihtsalt riides keskealine mees, ühes käes reisikott, kõrval kirjutaja. Ärimees, polnud kahtlustki. Ja veel pagasit. Pakikandjad lükkasid täis pakikäru kõrvale ja selle tagant ilmuvat reisijat nähes astus Meg ebauusklikus hirmus sammu tagasi.

Surm sammus – ei –, lonkas ereda kevadpäikese käes mööda kaid tema poole. *Jumal hoi!* Meg sundis end rahulikuks. See oli luust ja lihast inimene, kindel see. *Lihtsalt üks mees*. Aga missugune mees! Ta tundus domineerivat kogu pikal kail, kuni polnudki enam kedagi teist vaadata.

Pikka kasvu ja tugev, laskurbrigaadi tumerohelises mundris mees oli paljapäi, mõõk puusal. Punane ohvitserisärp oli plekiline ja mustaks tõmbunud ning ohvitseri kohta ebaharilikult rippus tal õlal vintpüss. Parem püksisäär oli lõhki lõigatud, kuna selle alt pungitas põlve kohal side, säär ise laperdas iga sammuga kõrge musta saapa kohal.

Mehe juuksed olid ronkmustad, lõuga varjutas habemetüügas ning tumedad silmad paksude kulmude all olid päikese käes kassis, kui ta vaenlase snaiprituld ootava mehe pinevusega pilgu üle kai libistas.

Mehe uuriv pilk avastas Megi. Naine sundis end üksikõikselt vastu vaatama, laskma pilgul üle mehe libiseda. Kogemus oli õpetanud Megi mehi kiiresti hindama – komme, mis polnud enam elu ja surma küsimus ning millest ta peaks ilmselt katsuma vabaneda. Kuigi tal polnud kunagi tarvitsenud hinnata kedagi, kes mõjus nii ohtlikuna.

See sasipäine ohvitser polnud lihtsalt suurt kasvu, räpane ja ilmselgelt haavatud, ka korrastatuna ei oleks ta ilus mees. Tema suur nina oli murtud, lõuajoon jõhkralt tugev, ilme sünge ning ta tumedate silmade viltune lõige mõjus paksude kulmude all kuratlikult. Polnud ime, et Meg oli teda esmalt silmates mõelnud Surmale.

Ja siis oli mees temast möödas, pakikandja kohvriga kannul ja paar mõlkis kotti kärus. Meg oli eelmisel päeval

kuulnud, et nüüd, kui Napoleon oli alla andnud, saadetakse osa laskurbrigadist otseteed Ameerikasse. Kuid see mees polnud ilmselt uue sõja jaoks vormis, tema oli teel koju.

Inglismaale, parandas Meg ennast. Kas see oli kodu? Sellest, kui ta viimati Inglismaad nägi, oli möödunud nii kaua aega, et see tundus võõramana kui Hispaania. Ent seal olid tema õed ning Meg pidi nad üles otsima.

Uued reisijad. Unusta sünge ohvitser ja keskendu sellele salgale. Megi ees seisis täpselt seda sorti isik, keda ta oli otsinud: hästi rietatud Hispaania või Portugali daam kolme – ei, nelja – lapsega ja teenijannaga, kelle süles oli viies, kisendav beebi. Meg manas huultele aupakliku naerutuse ja astus vaevatud naisele lähemale.

„Vau!” Väike poiss tormas temast mööda oma rõnga kannul, mis hüpeldes ja kolisedes üle munakivide veeres. Kui tore näha pärast kogu seda surma ja hävingut last õnelikuna ja väljaspool ohtu.

„José! Ära sellele daamile... tule siia!” Naise hääli oli väsimusest kile. Ta peaks ju ometi abi vajama?

„*Signora*, vabandage mind, aga äkki saan aidata?” küsis Meg hispaania keeles. „Näen, et teil on palju lapsi ja mina...”

„*José!*” Kostis plartsatus. Ringi pöörates ei näinud Meg enam last, ainult keerlevat rõngast, mis viimaks kaiserval maha kukkus.

Meg korjas seelikusaba pihku ja pani jooksu. Kai ääres võib olla mõni paat... Ta vaatas üle serva pruuni veekeerise poole endast viis meetrit allpool ning mõistis, et esiteks polnud seal mingit paati ning teiseks oli mõõn, veetase langes iga hetkega ja treppi ei olnud. Meg poleks

suutnud siin ujuda, seda poleks keegi suutnud. Väike pea tuli korraks veepinnale ja kadus siis uuesti. Meg jooksis mööda kaiserva, püüdes vees hulpivot last mitte silmist kaotada. Kus kõik on? Kuhu jäi tema hale prantsuse keel, kui ta seda appihüüdmiseks vajab?

Siis möödus temast tume kogu, sööstis vette ja maandus jões täpselt poisi selja taga. „*Aidez-moi!*” karjus Meg, kui mehed hakkasid kai serva poole jooksmas. „*Une corde! Vite!*”

Mees oli poisi kätte saanud. Meg lõõtsutas pingutusest nendega sammu pidada, vajadusest kõigi kolme eest hingata. Must pea pöördus, kui mees võttis suuna kaile, laps haardes. Kuid tema tempo aeglustus, suutes mõõnas vaevu edasi liikuda. See oli seesama tõmmu kurjakuulutava välimusega ohvitser, nägi Meg. Oli ime, et ta oma sidemes jalaga üldse ujuda suutis. Enda ees märkas Meg mööda kai kivikülge alla kaarduvat raudredelit ja mõõtis pilguga vahemaad. Kas mees jõuab sinna? Kas ta üldse kaini jõuab?

Hingeõhk kriipis kurgus, paremas jalas oli põletav valu asendunud tinase tuimusega, mis teda allapoole sikutas. Ross nihutas kätt lapse rinna ümber ja rühkis mudase veevooluga võideldes järsu sadamakalju poole. Asja tegi hullemaks see, et ta oli koos saabastega vette hüpanud. Niikuinii kuulas vaid üks jalg sõna.

Poiss rabeles vastu. „Püsi paigal,” nähvas mees hispaania keeles. Ta ei lase sellel jõmpsikal uppuda, kui vähegi suudab. Ta oli näinud liiga palju surma ja põhjustanud liiga palju surma; veel üht poleks ta suutnud taluda. Mitte veel üht last.